

[Poulsgaard]

ge sig med, da det er et kommunalt anliggende.

Vi stemmer selvfølgelig imod den foreslåede dagsorden.

Albrechtsen (VS):

Hr. Poulsgaard var inde på en rigtig ting, nemlig at Fremskridtspartiet ofte har spildt Folketingets tid, men det har Fremskridtspartiet ret til, og det vil jeg til hver en tid forsvare at de skal have ret til også at fortsætte med. Så længe de er repræsenteret her i Folketinget, må vi andre prøve at holde ud at høre på det.

Så kunne man håbe, at andre partier havde en lige så høj grad af respekt for retten til at bruge det institut, som forespørgslerne er, og her kniber det mere for de øvrige borgerlige ordførere i denne sag.

Der har været talt meget store ord om grundlov osv., og jeg tror endda, at hr. Arne Melchior var fremme med den konklusion, at man endog med et snævert flertal – sådan forstod jeg hr. Arne Melchior – skulle have vedtaget simpelt hen at afvise denne forespørgsel. Jeg vil bede hr. Arne Melchior korrigerer mig, hvis jeg har opfattet ham forkert, men sådan forstod jeg ham, at han vitterlig stod heroppe og sagde, at selv et snævert folketingsflertal, hvis det kunne have været til rådighed, burde have afvist denne forespørgsel. Jeg kunne forstå på hr. Arne Melchior, at han havde siddet og sovet i timen, og derfor var forslaget om, at forespørgslen skulle afvises, ikke blevet stillet, men hvis hr. Arne Melchior havde været vågen ved den pågældende lejlighed, var der altså blevet stillet forslag om, at denne forespørgsel skulle have været afvist. Jeg vil godt gøre hr. Arne Melchior og de øvrige borgerlige ordførere opmærksom på rækkevidden af et sådant synspunkt, hvis det virkelig er alvorligt ment. Vil man virkelig lægge op til og forsvare, at når vi f.eks. får et arbejderflertal, skulle vi bruge dette snævre flertal til at nægte hr. Arne Melchior retten til at stille en forespørgsel, som f.eks. kunne føre til en debat om den kommende forsvarsministers dispositioner? Det kan hr. Arne Melchior ikke mene alvorligt, og jeg kan i hvert fald sige til hr. Arne Melchior, at noget sådant ville jeg under ingen omstændigheder være med til at bruge et arbejderflertal til. Jeg synes, at de borgerli-

ge lige så stille og roligt skulle nedlægge den debat og gøre sig klart, hvad det er for konsekvenser med hensyn til oppositionens arbejdsmuligheder, noget sådant ville kunne få, hvis man virkelig gik ind på det, ikke mindst i en situation, hvor der jo er udsigt til, at de borgerlige partier meget snart kommer til at danne opposition.

Derfor synes jeg, man skulle lægge denne grundlovsdebat på hylden og bare tage til efterretning den enkle kendsgerning, at Folketinget naturligvis fuldt ud og til hver en tid har ret til at blande sig i alle offentlige anliggender på et hvilket som helst plan, Folketinget måtte ønske, og at Folketinget derudover har pligt til at sikre, at den opposition, der findes til den til enhver tid siddende regering, får mulighed for gennem forespørgsler at rejse kritik af regeringens dispositioner. Det er elementært i et parlamentarisk styre, og efter min mening burde der aldrig kunne sættes spørgsmålstegn ved så elementære ting. Det var hele det grundlag, der blev indført i 1901, som hviler på den betragtning.

Så var forsvarsministeren inde på, at denne kaserne var forswarets ejendom. Forsvarsministeren indførte en skellen mellem, hvad der er forswarets ejendom, og hvad der er statens og det offentliges ejendom. Man kunne forstå, at forsvaret er sådan en særlig stat i staten, som har sin ejendom, og det skal den øvrige del af staten ikke blande sig i. Det var en besynderlig og en lidt farlig betragtning, selv om den formentlig først og fremmest grunder sig på misforståelser. Men i virkeligheden er det alligevel en lidt farlig betragtning. Hvilke andre ting kunne man så ikke begynde at tale om? Jamen det her er noget, der foregår inden for forsvaret, og forsvaret er sin egen herre, så det skal andre statslige myndigheder og især Folketinget ikke komme og blande sig i. Jeg er bange for, at den tankegang kunne få de mest uhyggelige konsekvenser. Hvad nu, hvis man f.eks. kom og talte om egentlige militære dispositioner, og der så kom en forsvarsminister og sagde: Nej, det skal Folketinget ikke blande sig i? Så var vi virkelig ude i noget meget uhyggeligt.

Jeg tror, forsvarsministeren må indse, at forswarets ejendom er det offentliges ejendom, og det, som dette drejer sig om, er altså, hvordan man bedst udnytter de offentlige bygninger, den offentlige bygningsmasse, ud